

[Inger Gautier Schmit,]

Politimestrene ikke havde Biler til Raadighed, var for lille en Aarsag til at indføre en helt ny Ordning paa Politidirectionens Omraade; det var dog ikke uoverkommeligt at anskaffe en Bil til hver Politimester i de forskellige Kredse. — Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt Færdselspolitiet, der i alt raader over 7—8 Mand, bør opretholdes. Jeg har ikke nogen særlig Tillid til, at den Gerning, det udfører, udfylder netop, hvad der tiltrænges af Tilsyn rundt omkring i Landet. Man maa jo huske paa den vældige Vækst, som Automobilkørselen har haft herhjemme, og den store Magt, kan jeg næsten sige, som Motorfolkene har i vort Land. Men alle vi, som ikke kører Automobil, og som gerne vil kunne færdes med Sikkerhed for Liv og Lemmer, vil dog gerne have en tilfredsstillende Ordning, saaledes at der føres et tilstrækkeligt Tilsyn med alle dem, der kører Automobil. Jeg mener derfor, at Færdselspolitiet, disse ganske faa Mænd, maaske kan være en lille Uro for de motorkørende, fordi de aldrig ved, naar Færdselspolitiet kommer bag paa dem; men jeg mener tillige, at det vil være uheldigt, hvis disse faa Mænds Arbejde virker som en Sovepude for de forskellige Myndigheder paa Politivæsenets Omraade, idet disse gaar ud fra, at Tilsynet med de motorkørende tilkommer Færdselspolitiet, saa at de ikke behøver at tage sig synderligt deraf. I saa Tilfælde vil jeg synes, at det er en alt for ringe Garanti for alle os, som maa færdes paa Gader og Veje.

Der er et Spørgsmaal, som slet ikke har været fremme under Folketingets Behandling af Sagen, men som jeg lige skal tillade mig at berøre her. Man har slet ikke nævnt Muligheden for at bruge Kvinder i Politiets Tjeneste. I 1921 sendte 31 kvindelige Organisationer, som arbejder for sociale Formaal, en Ansøgning til Københavns Kommunalbestyrelse om at ansætte Kvinder i Politiets Tjeneste, navnlig indenfor Ordens- og Sædelighedspolitiet, og adskillige Henstillinger er siden da rettet direkte til Politimestrene og til Ministeren. Justitsministeren har da ogsaa, saa vidt mig bekendt, i det sidste Aar sendt Politimestrene en Henstilling om at prøve at anvende Kvinder i Politiets Tjeneste, hvor det fandtes paakrævet, men jeg tror ikke, at denne Henstilling har haft noget Resultat til Følge. Modstanden er stor, eller jeg vil snarere sige: Forstaaelsen af Betydningen heraf er alt

for ringe i vort Folk. Naar jeg udtaler disse Ord, taler jeg ikke for Kvindernes Skyld, for de kan sikkert finde anden Beskæftigelse end ved Politiets Arbejde, men jeg taler for Sagens Skyld. Saa vidt der er oplyst for mig, har vi i København en 5—6 Kvinder ansat i Politiets Tjeneste, men væsentlig ved indendørs Arbejde. Naar man nu ser, at en privat Forening, Danske Kvinders Velfærd, har Kvinder, der ikke er uniformerede, altsaa ikke har dette ydre Værn, som færdes paa Banegaarde, og som gennem Aar og Dag opsøger og hjælper Hundreder af forvildede unge Piger, der kommer fra Provinsen til København, som bliver snydt og bedraget af slette Personer, til at komme hjem til deres Hjemstavn og deres Slægt, saa synes man, det er mærkeligt, at Københavns Politi slet ikke har tænkt at tage denne Opgave op, men overlader den til private. Jeg kunde tænke mig, at kvindeligt Politi kunde gøre en overordentlig stor Gerning netop ved saadant Banegaardsarbejde, idet de kunde optræde med en helt anden Myndighed end Folk, der kommer af egen Drift. Naar man spørger Politiet, hvorfor man ikke bruger Kvinder i Sædelighedspolitiets Tjeneste, faar man bestandig det Svar, at man ikke tør sende Kvinder ud paa Gader og Stræder om Natten; det kan man ikke forsvare, de kan blive udsat for at lide Overlast. Men gennem Aar og Dag har mange Kvinder færdedes rundt omkring ved Nattetid paa Natkafeer og Dansestrader netop for at hjælpe alle de løse Fugle. Hvor meget mere kunde ikke politimæssigt godt uddannede Kvinder, som har deres Uniform, og som har Myndighed til at optræde, ikke udrette paa dette Omraade? I Udlandet ser man uddannede uniformerede Kvinder saavel paa Gader og i Parker som paa Banegaarde og i Dansesaloner, men herhjemme har man alt for ringe Forstaaelse af Betydningen af Politiets Arbejde i Retning af det forebyggende. Jeg vil ved denne Lejlighed paa ny rette en indtrængende Henstilling saavel til Justitsministeren som til Politimyndighederne om at bruge den Arbejds-kraft, der sikkert her maa staa til Raadighed fra Kvindernes Side.

I Betænkningen optages en 7—8 Sider af en Korrespondance, som er ført i Anledning af en Navneforandring. Man skulde ikke tro, det var saa svært at faa Navneforandring, men i dette Tilfælde har det givet Anledning til overordentlig store Overvejelser og megen Skriven frem og tilbage mellem de forskellige Myndigheder,